

Bana Bir Kar Ver 4 Final

– LunaSecret · 09 Haziran 2015

İzmir, buz tutmuş rüzgarıyla yolda kalmış insanların yüzüne vuruyordu acımadan. İnsanlar, bir nebze olsun ısınmanın derdine düşmüştü. Kimisi ellerini cebine iyice tıkıştırıyor, kimisi de şapkalarını başlarına geçirmeye çalışıyordu. Çocuklarını ısıtmak için, kendi ceketlerini feda eden anneler bir yana, sokağın bir köşesinde ıssız bir yerde oturan yaşlı bir adam diğer yana...

Herkes, bir emek peşinde. Bir yardım. Belki de bir dayanışma.

Bir sıcaklık.

Bir yuva.

Bir sevgi.

Belki de herkes bir küçük umut peşinde...

Kimisi de kimliğine varana kadar her şeyden vazgeçmek niyetinde...

İzmir, acımasız yanını bir de köprünün üzerinde oturan adama doğru vuruyordu. Adamsa, ne rüzgarı takıyordu, ne de İzmir'i...

Köprünün üzerinde dergi kapaklarından vurmuş kadar yakışıklı bir adam, kayıtsızca Ege Denizi'ni seyrediyordu. Ellerini köprünün demirliğine dayanmış izleyen bu yabancı insanın aklından neler geçiyor, diye kimse umursamamıştı. Bir tek yaşlı adam hariç. Üstünde yırtık bir kıyafetinden başka bir şeyi olmayan bu adam, bol kıyafet giyimli ama huzursuz görünen adamın yanına doğru ilerledi. Kimsenin yapmaya uğraşmaya çalışmadığı iyiliği, yaşlı adam o buz tutmuş bedeniyle yapmaya çalışmıştı.

"Evladım? Köprünün üstünde ne yapıyorsun?"

Üstünde ceket olan adam, ilk başta yaşlı adama baktı. Sonra etrafına bakındı. Sonra yine yaşlı adama. Kendisine baktığını görünce ise, şaşırmıştı. Kendisini işaret edip "Bana mı dedin amca?" diye sordu.

Yaşlı adam, gülümseyerek başını salladı. "Sana söylüyordum evlat. Üşümüyor musun orada?"

Genç adam, köprünün demirlik yerinden inip yaşlı adamın yanına vardı. Ceketinin şapkasını tutup arkaya doğru bıraktı. Gözlerine ulaşmayan gülümsemesi, şaşırmış olan yaşlı adama ulaştı. "Hayır, amca. Ben bir süredir üşümeyi bıraktım. Beni düşündüğün için teşekkürler." Ardından ceketini çıkarmaya başlayınca yaşlı adam, genç adamın kolundan tuttu.

"Sakın ceketini çıkarma, seni serseri oğlan. Ben sadece halini sormak istedim."

Genç adam, bu sefer daha içten gülümsemiş, kolunu tutan adamın kolunu tutup nazikçe itmişti. "Bırak amca. Bırak da beni bir nebze olsun düşünmenin karşılığını vereyim. " Ceketini fermuarından ve kollarından çıkartıp yaşlı adama uzattı. Amca, başını olumsuzca sallayıp kollarını kendine doladı. Fakat genç adam, ısrarını sürdürmüş, ceketinin şapkasını amcanın kafasına geçirmişti. Şapkayı kaldırıp genç adama bakan hali, komik gözüküyordu.

"Al bunu amca." dedi genç adam umarsızca.

"Ama?"

"Sorun değil amca. Artık bu cekete ihtiyacım yok. Al hadi."

Yaşlı amca mecburen kafasındaki ceketini kollarına geçirmiş, fermuarını takmıştı. Ceket, ona bol gelmişti.

Buna rağmen sıcacık tutuyordu. "Evlat. Bu iyiliğini nasıl öderim?" Genç adama bakmıştı. "Ne istersen onu yaparım. Söyle ha. Ne istersin?"

Genç adam, kahverengi süveteriyle duruyordu. Ancak üşüdüğüne dair bir belirtiyi dışa doğru yansıtmamıştı. Bunun yerine elini yaşlı adama doğru uzatarak, "Kısa süreliğine de olsa sadece birbirimizi tanıyalım amca. Ben Murat Karacan."

Yaşlı adamsa, artık kanını ısındığını hissettiği Murat'a karşı elini uzattı ve Murat'ın elini tuttu. "Benim adımsa Mehmet Korkmaz evlat."

"Memnun oldum Mehmet amca."

"Ben de öyle."

El sıkışmayı bıraktılar.

"Senin gibi bir evladımın olmasını isterdim. Senin kadar yardımsever, senin kadar duyarlı... Gelecek nesiller iyice çıldırmışlar. " dedi Mehmet bey.

"Haklısınız amca." Gülen yüzü yavaş yavaş solmuş, yerini huzursuzlukla kaplayan bir maske almıştı. "Ama yerinizde olsam, benim gibi bir evlat seçmezsiniz." dedi ifadesizce.

"Neden öyle düşündün Murat oğlum?" dedi kalın ceketinin içindeyken.

"Çünkü amca," derken köprünün demirlik kısmına tırmanıp üzerine yerleşti. Amcaya doğru bakınarak, "Kimse ölmeye giden bir deliyi yanına almak istemez."

"Evladım. Evladım. Yapma bunu." Kolundan tuttu Murat'ın. "Kıyma kendine. Gel şöyle oturalım iki çay içelim. Böyle yapma. Sana da yazık."

"Amca sen çok iyi kalpli bir insansın. Umarım gerçekten de hak ettiğin gibi bir evladın olur. Normal şartlarda tanışsaydık eğer, teklifini asla kıramazdım." Murat, kolunu tutup kendinden itti nazikçe. "Ama olmaz amca. Sevgilime gitmeye çalışırken, onun yanına ulaşmak için her şeyi yapacakken öylece bir yerde oturup çay falan içemem."

"Yapma evladım. Kıyma kendine. Bir kız için değmez."

"Değer amca." derken masmavi parlayan gözlerini kendisine denk gelen uçsuz bucaksız uzanan denize çevirdi, Murat. "O kız için her şey değer."

Bu defa başka sesler karıştı, ikilinin seslerine.

"Yapma. Sakın atlama."

"Gençliğine yazık be."

"Hayatına yeniden devam edebilirsin."

"Duydun mu? Bir kız için köprüden atacakmış kendini."

"Ay, ama bu çok romantik !"

"Salak, saçmalama kız. Bu çok kötü."

"Duydun mu bak evlat?" dedi Mehmet bey, arkasındaki insanları işaret ederek. En az 30 kadar olan kişi onların başında toplanmıştı. Fakat, Murat'ın okyanusu andıran gözleri, sadece kendisiyle konuşan Mehmet Bey'e kilitlemişti. "Bunca insanı kıracakmısın evlat? İnan bana, seni bu kadar üzen o kız hiçbir şeye değmez."

"Eğer beni dinlesen amca, şu an bu dediklerini çok haksız bulurdun. O hiçbir şeye değmez dediğin kız, benim evlenmeyi düşünebildiğim ilk ve son kızdı. Bir troit kanseriydi."

Mehmet bey, şaşırarak "Vah vah !" diye sızlandı.

"Bir an bile onunla birlikte olmak, aklımdan geçmedi. Sadece yanımda kalsın istedim. Uzun bir süre daha... Ama ne yazık ki, hastalığı daha çok ilerledi."

"Ben... " Amca utancından yere bakınmıştı. "Ne diyeceğimi bilemedim."

"Estağfırullah, amca. Sen benim babam kadar yaşımdasın. Sana gocunamam bile. Ama bana bir şey söylemeni istiyorum amca." Derin bir nefes aldı. "Sence ben, o kız için tek kar damlası olmayan yerden kışı getirmişken, neden oralara kadar gitmeyeyim?" derken denizi gösterdi, Mehmet beye. Mehmet bey, kafasını yukarı kaldırdığı anda en can alıcı sözleri kendi kulaklarıyla duymuştu bile.

"Neden sevdiğim kişiye karı getirmişken, daha fazlasını da yapmayayım?"

Bir müddet, "Yapma" diyen sesler kesilmiş, sessizliğe gömülmüştü her şey. Ta ki Murat, "Elveda amca" diyene kadar.

Ve üzerine oturduğu köprüden kendisini atana kadar...

Bir an bile düşünmek istemeden kendisini Ege Denizi'nin buz gibi soğuk sularına atmadan evvel sesleri tekrar duydu Murat. Bu sözler, sevgilisi gözlerini karanlığa kapatmadan önce duyduğu sözlerdi. Şimdi ise, aynı dejavuyu yaşatan sözleri, Murat, işitmişti. Kendi karanlığına dalış yapmadan önce duyduğu sözler, ona adeta ninni gibi geliyordu.

"Gitme !"

"Hayır. "

"Hayır. "

"Hayır. Gitme !"